

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.803 van 17 april 2000
in de zaak A. 85.849/VII-19.110.**

In zake : XXX,
wonende te BRUSSEL,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 31 juli 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te voordere van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op 2 juli 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-adfelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 januari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 februari 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. SOMERS die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-adfelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoeker, van Congolese nationaliteit, komt in België aan op 3 november 1998 en verklaart zich op 13 november 1998 voor de tweede keer vluchteling.

1.2. Op 8 februari 1991 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnelandse Zaken van 8 februari 1999 tot weigering van verblijf, luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 6 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Lingala taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat Mr. Landa Lenge.

Betrokkene verklaarde de Congolese (Democratische Republiek Congo) nationaliteit te bezitten en tot de Congo etnie te behoren.

Hij zou naar Kinshasa zijn teruggekeerd in december 1994, nadat zijn eerste aanvraag in België werd afgewezen als gevolg van een negatieve beslissing dd. 5 januari 1993 van het Commissariaat-generaal. Begin 1995 zou betrokkene besloten hebben lid te worden van voormalige MPR daar hij zou hebben willen vermijden problemen te krijgen onwille van zijn UDPS verleden. In mei 1995 zou hij zijn tewerkgesteld in de modezaak van een Rwandees nabij 'Place de la Victoire' in Kinshasa. Op 17 mei 1997 bij de overname van de macht door huidige president Kabila, stopte zijn werkgever voornoemde handelsactiviteiten. Op 4 augustus 1998 zou zijn werkgever hem hebben gevraagd om tijdelijk een vriend, een Rwandese hutu, te verbergen. Op 10 augustus 1998 zouden militairen van Kabila betrokkenes huis zijn binnengevallen, hemzelf en voornoemde Rwandese hutu hebben gearresteerd, en een aantal van betrokkenes MPR documenten hebben in beslag genomen.

Vervolgens zou betrokkene zijn meegenomen naar het militaire kamp Kabila in de gemeente Lemba van Kinshasa. Aldaar zou hij zijn opgesloten en mishandeld. Op 16 augustus 1998 rond 20h zou hij zijn ontsnapt dankzij de tussenkomst van onder andere zijn zijn oom. Vervolgens zou hij zijn ondergedoken bij een vriend van zijn oom in de zone Barumbu van Kinshasa. Op 26 augustus zouden de autoriteiten, die op zoek waren naar betrokkene, een neef van betrokkene hebben gearresteerd. Op 12 augustus 1998 zou betrokkene vernomen hebben dat de soldaat en bewaker van het kamp die medeplichtig was aan zijn ontsnapping, zou zijn vermoord. Vanaf dan zou betrokkenes oom met de medewerking van een handelaar betrokkenes reis naar België hebben georganiseerd. Op 2 november 1998 zou betrokkene het land verlaten hebben via de luchthaven van Ndjili in Kinshasa en op 3 november 1998 zou hij zijn aangekomen in België, waar hij op 13 november 1998 asiel aanvraagde.

Betrokkene blijkt niet in staat om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging, in de zin van de Geneefse vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat het relaas van betrokkene ongeloofwaardig is wegens vage, tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen.

Zo stelde betrokkene tegenover het Commissariaat-generaal dat zijn voormalige werkgever in Kinshasa C. K. heette, terwijl hij ten aanzien van de Dienst

Vreemdelingenzaken verklaarde dat de naam van deze man O. K. was.

Verder stelde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij gedurende zijn detentie in het militaire kamp kabila niet werd verhoord, terwijl hij ter attentie van het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat hij elke nacht werd geslagen en verhoord omtrent de plaats waar zijn werkgever zou kunnen worden gevonden.

Vervolgens blijft betrokkene bijzonder vaag over de evenementen die zich hebben voorgedaan in Kinshasa in de maand augustus 1998. Zo situeert betrokkene het begin van de oorlog van 1998 in Kinshasa vaagweg in het begin van de maand augustus; beweert hij dat de elektriciteit in Kinshasa werd afgesneden in het begin van de maand augustus; terwijl uit de gegevens waaruit het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de electriciteitstoevoer werd onderbroken op 13 augustus 1998, en heeft betrokkene geen idee wanneer de avondklok in Kinshasa werd ingesteld.

Verder is het opmerkelijk dat betrokkene zou zijn vervolgd en tenslotte, op 2 november 1998, het land ontvluchtte omwille van het verbergen van een Rwandese hutu. Deze laatste persoon was immers klaarblijkelijk niet betrokken bij de rebellie tegen Kabila en bovendien rekenden de autoriteiten desondanks met hem af aldus betrokkenes verklaring voor het Commissariaat-generaal.

Men dient in dit verband trouwens in aanmerking te nemen dat het rond eind september 1998 duidelijk werd dat het regime van Kabila Rwandese hutus recruteerde in het FAC (Forces Armées Congolaises') (zie pers uit die periode).

Betrokkenes politiek engagement dient men tenslotte sterk te relativiseren, gezien hij volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn activiteiten voor de MPR stopzette op het ogenblik dat Kabila de macht overnam. Te meer daar betrokkene niet blijkt te weten wanneer door Kabila een officieel verbod op politieke activiteiten werd uitgevaardigd, en hij later noch in de Democratische Republiek Congo, noch in België verder enig contact met de MPR zocht of onderhield.

Betrokkenes reisweg, identiteit en nationaliteit kunnen hoedanook niet worden nagegaan, daar betrokkene geen documenten terzake voorlegt.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep verder geen elementen die vermogen de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene

heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig n a d e e l k a n b e r o k k e n e n ;

3.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de Conventie van Genève doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden om de asielaanvraag te verwerpen,

dat verzoeker voorts in het middel een aantal tegenstrijdigheden tracht te verklaren;

3.1.2. Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid heeft verleend, onder meer wat de organisatie van een procedure betreffende het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische wetgever van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat verzoeker noch de schending van een verdragsbepaling, noch van artikel 52 van de Vreemdelingenwet aanvoert; dat het middel derhalve niet dienstig kan worden aangevoerd, zodat het niet ontvankelijk is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht als vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, doordat de bestreden beslissing onafdoende is gemotiveerd, gezien zij geen rekening houdt met de pertinente feiten door verzoeker aangevoerd, dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vragen heeft gesteld over algemene kennis terwijl men moet begrijpen dat het zwak bevattingsvermogen van verzoeker het hem niet toeliet met nauwkeurigheid te antwoorden;

3.2.2. Overwegende dat hierin geen middel kan worden ontwaard; dat de overtreden rechtsregels wel zijn omschreven, maar dat slechts op zeer vage wijze wordt ontwikkeld in welke mate die regels door de bestreden beslissing worden geschonden; dat een dergelijk middel de Raad van State niet toelaat zijn wettigheidscontrole uit te oefenen; dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel machtsoverschrijding en de foutieve appreciatie aanvoert doordat verzoeker een pertinent relaas heeft dat een gegronde vrees voor vervolging aantoonst, dat de bestreden beslissing berust op algemene overwegingen die geen verband houden met de geloofwaardigheid van zijn relaas, dat hij nochtans de omstandigheden van zijn arrestatie, gevangenneming, ontsnapping en reis heeft uitgelegd, dat eens deze coherente en pertinente gegevens zijn aangebracht de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient over te gaan tot een onderzoek ten gronde;

3.3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker niet aantoonst hoe de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de hem toegewezen bevoegdheden heeft overschreden en de hem voorgelegde gegevens foutief heeft geapprecieerd; dat het middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien april tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, Wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.